

Landgericht Nürnberg-Fürth lūdz Tiesu lemt par šādiem jautājumiem attiecībā uz Padomes 1988. gada 21. decembra Pirmās direktīvas 89/104/EEK, ar ko tuvinā dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm⁽¹⁾, 5. panta 1. punkta a) apakšpunkta un 6. panta 1. punkta b) apakšpunkta interpretāciju:

1. Vai preču zīmes, kas ir aizsargāta arī attiecībā uz "rotalietām", izmantošana preču zīmju direktīvas 5. panta 1. punkta a) apakšpunkta nozīmē aptver gadījumu, kad spēļu automašīnu modeļu ražotājs samazinātā mērogā atveido reāli eksistējošu transporta līdzekli, kas kalpo par paraugu, ieskaitot tam piestiprināto preču zīmi, un nodod to tirdzniecībā?
2. Gadījumā, ja uz pirmo jautājumu tiek sniegta apstiprinoša atbilde, vai pirmajā jautājumā aprakstītais preču zīmes izmantošanas veids ir norāde attiecībā uz spēļu automašīnu modeļu veidu vai citām īpašībām preču zīmju direktīvas 6. panta 1. punkta b) apakšpunkta nozīmē?
3. Gadījumā, ja uz otro jautājumu tiek sniegta apstiprinoša atbilde, kādi kritēriji ir nozīmīgi šāda veida lietās, lai varētu novērtēt, vai preču zīmes izmantošana atbilst tirdzniecības vai uzņēmējdarbības vispārpieņemtai praksei?
4. Vai tas jo īpaši ir gadījums, kad spēļu automašīnu modeļu ražotājs uz iepakojuma un uz šī modeļa lietošanai nepieciešama piederuma piestiprina zīmi, kas aprītē atpazīstama kā preču zīme, kā arī savas sabiedrības nosaukumu, norādot firmas juridisko adresi?

⁽¹⁾ OV 1989, I 40, 1. lpp.

Apelācija, ko 2005. gada 7. februārī (2005. gada 2. februāra fakss) ierosināja *Ferriere Nord SpA*, par Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas (ceturtā palāta paplašinātā sastāvā) 2004. gada 18. novembra spriedumu lietā T-176/01 *Ferriere Nord SpA*, ko atbalsta Itālijas Republika, pret Eiropas Kopienu Komisiju

(lieta C-49/05 P)

(2005/C 82/34)

(tiesvedības valoda – itāļu)

Eiropas Kopienu Tiesā 2005. gada 7. februārī izskatīšanai ir iesniegta apelācijas sūdzība par Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas (ceturtā palāta paplašinātā sastāvā) 2004. gada 18. novembra spriedumu lietā T-176/01 *Ferriere Nord SpA*, ko

atbalsta Itālijas Republika, pret Eiropas Kopienu Komisiju, kuru iesniedza *Ferriere Nord SpA*, ko pārstāv *W. Viscardini* un *G. Donà, avvocati*.

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi Tiesai ir šādi:

- atcelt Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas 2004. gada 18. novembra spriedumu;
- atbilstoši EKL 241. pantam paziņojot, ka nav piemērojams 82. punkts 2001. gada "Kopienas noteikumos par valsts atbalstu vides aizsardzībai"⁽¹⁾, atcelt Komisijas 2001. gada 28. marta Lēmumu 2001/829/EK, EOTK, saskaņā ar kuru Friuli-Venēcijas-Džūlijas autonomā reģiona piešķirtais atbalsts par labu *Ferriere Nord SpA* vides investīcijām jaunā elektriski metinātu stieplu sietu ražotnē tika atzīts par nesaderīgu ar kopējo tirgu;
- atbilstoši EKL 235. pantam un EKL 288. panta 2. daļai piespriest Eiropas Kopienu Komisijai novērst kaitējumu, kas nodarīts *Ferriere Nord SpA* sakarā ar to, ka minētais lēmums ir prettiesisks, kā arī sakarā ar nokavējumu, ar kādu atteiktais nelikumīgais atbalsts tika piešķirts *Ferriere Nord SpA* – ar procentiem un pārreķinot minēto summu eiro;
- piespriest Komisijai atlīdzināt apelācijas sūdzības iesniedzējai izdevumus, to skaitā izdevumus par advokātu pakalpojumiem, gan pirmajā instancē, gan šajā instancē.

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi kļūdu, jo:

- paziņojumam par nelikumīgo atbalstu ir izvēlējusies nepareizu juridisko pamatu un tādējādi nav atzinusi paziņojumu par formālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu 1999. gada 3. jūnijā;
- ir atzinusi, ka ir ievēroti procesuālie termiņi formālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanai un pabeigšanai;
- nav atzinusi, ka tika pārkāptas "ieinteresēto personu" tiesības, jo tām tika liegta iespēja iesniegt apsvērumus saistībā ar noteikumiem par valsts atbalstu vides aizsardzības jomā 2001. gadā (kas tikmēr stājās spēkā un balstoties uz ko Komisija pieņēma lēmumu beigt formālo izmeklēšanas procedūru), kaut gan visa formālā izmeklēšanas procedūra bija noritējusi, pamatojoties uz 1994. gada "Kopienas noteikumiem par valsts atbalstu vides aizsardzībai"⁽²⁾;
- nav ņēmusi vērā, ka Komisija ir pārkāpusi *Ferriere Nord* tiesisko palāvību attiecībā uz procesa norisi, jo nolēmumā balstījās uz konkrētu dokumentu trūkumu, ko *Ferriere Nord* nebija iesniegusi tikai tāpēc, ka Komisija nebija tos pieprasījusi;

- ir atzinusi, ka atbalsts, kas piešķirts *Ferriere Nord*, nav 1992. gadā apstiprinātās sistēmas piemērošana;
- ir interpretējusi minēto 2001. gada noteikumu 82. punktu, piešķirot šiem noteikumiem atpakaļejošu spēku, nevis atteikusies no to piemērošanas;
- nav ņēmusi vērā, ka investīcijas, attiecībā uz kurām *Ferriere Nord* ir piešķirts atbalsts, attiecas uz vidi;
- nav ņēmusi vērā pierādīšanas pienākumu, saskaņā ar kuru Komisijai, nevis uzņēmumam ir jānosaka, kādu daļu no kopējām investīcijām veido ar vidi saistītie izdevumi.

⁽¹⁾ OV L 310, 28.11.2001., 22. lpp.

⁽²⁾ OV C 72, 10.03.1994., 3. lpp.

Apelācija, ko 2005. gada 9. februārī (2005. gada 7. februāra fakss) ierosināja Eiropas Kopienu Komisija, par Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas (otrā palāta) 2004. gada 23. novembra sprieduma lietā T-166/98 *Cantina sociale di Dolianova u. c. pret Eiropas Kopienu Komisiju daļēju atcelšanu*

(lieta C-51/05 P)

(2005/C 82/35)

(tiesvedības valoda – itāļu)

Eiropas Kopienu Tiesā 2005. gada 9. februārī izskatīšanai ir iesniegta apelācijas sūdzība par Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas (otrā palāta) 2004. gada 23. novembra spriedumu lietā T-166/98 *Cantina sociale di Dolianova u. c. pret Eiropas Kopienu Komisiju*, ko iesniedza Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv C. Cattabriga un L. Visaggio, pārstāvji.

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi Tiesai ir šādi:

1. atcelt Pirmās instances tiesas 2004. gada 23. novembra spriedumu lietā T-166/98 *Cantina sociale di Dolianova u. c. pret Eiropas Kopienu Komisiju* daļā, kurā tiek apmierināta pret Komisiju vērstā prasība par zaudējumu atlīdzību, un, attiecīgi,
2. pasludinot galīgo spriedumu šajā lietā, noraidīt minēto prasību kā nepieņemamu;
3. piespriest *Cantina sociale di Dolianova* un citiem prasītājiem pirmajā instancē atlīdzināt tiesāšanās izdevumus abās instancēs.

Pamati un galvenie argumenti

Komisijas apelācijas sūdzība attiecas tikai uz Pirmās instances tiesas sprieduma 129. līdz 150. punktu, par piecu gadu *dies a quo* noilguma termiņa noteikšanu, kā paredz Eiropas Kopienu Tiesas Statūtu 46. pants. Pēc Komisijas uzskatiem, Pirmās instances tiesas vērtējums pārsūdzētajā spriedumā, saskaņā ar kuru *dies a quo* noilguma termiņa tecējums sākas brīdī, kad prasītāji kooperatīvi varēja saprast, ka tiem netiks piešķirts Kopienu atbalsts, balstoties uz to, ka savulaik DAI samaksāja par labu AIMA drošības naudu, radies sakarā ar acīmredzamu juridisku kļūdu.

Proti, lai noteiktu *dies a quo* noilguma termiņu prasītāju kooperatīvu uzsāktajai darbībai, Pirmās instances tiesa nemaz nav ņēmusi vērā faktu, ka kopš 1983. gada Regula Nr. 2499/82 ⁽¹⁾ faktiski ir nodarījusi zaudējumus minētajiem kooperatīviem. Tieši otrādi, Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka kooperatīviem šie zaudējumi varētu rasties. Pirmās instances tiesa apstākli, ka prasītāji zināja, ka zaudējumi ir radušies Regulas Nr. 2499/82 piemērošanas rezultātā, neuzskatīja par pietiekamu. Turklāt Pirmās instances tiesa uzsvēra, ka ir nepieciešams visai subjektīvs elements, proti, apziņa no prasītāju puses, ka tie var panākt savu prasījumu apmierināšanu tikai ceļot pret Komisiju prasību par zaudējumu atlīdzību.

Šāda pieeja ir pretrunā ar pastāvīgo judikatūru, kā arī ar tiesiskās drošības principu.

⁽¹⁾ OV L 267, 16.09.1982., 16. lpp. (šī regula vairs nav spēkā)

Prasība pret Portugāles Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2005. gada 9. februārī

(lieta C-53/05)

(2005/C 82/36)

(tiesvedības valoda – portugāļu)

Eiropas Kopienu Tiesā 2005. gada 9. februārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Portugāles Republiku, ko cēla Eiropas Kopienu Komisija, kuru pārstāv Pedro Andrade un Wouter Wils, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā.